

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **P. B.**

oskarżonego o czyn z art. 27c ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r.

o rybactwie śródlądowym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 października 2023 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 9 maja 2023 r., sygn. akt XI Ka 34/23

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt II K 238/22

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że w dniu 13 grudnia 2021 r. na rzece W. na tamie „W.” w miejscowości W., powiatu p., woj. [...], wbrew przepisom ustawy dokonywał nielegalnego połowu ryb za pomocą rybackiego narzędzia połowowego w postaci wędki zakończonej hakiem z „twisterem” na tzw. „szarpaka” w ilości 8 sztuk ryb gatunku świnka, działając w ten sposób na szkodę P. w L., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w stanie ograniczonej w stopniu znacznym

zdolności do rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolności pokierowania swoim postępowaniem tj. o czyn z art. 27c ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt II K 238/22, Sąd Rejonowy w Puławach uniewinnił oskarżonego P. B. od zarzucanego mu czynu. Wyrok zawierał również rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów procesu.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej od powyższego orzeczenia przez prokuratora, Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 9 maja 2023 r., sygn. akt XI Ka 34/23, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Puławach do ponownego rozpoznania.

Od powyższego wyroku skargę na kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego wywiódł obrońca, który zaskarżył to orzeczenie w całości zarzucając mu „naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie przez sąd II instancji wyroku sądu I instancji uniewinniającego oskarżonego od zarzucanego mu czynu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy wobec przeprowadzonego postępowania dowodowego, zgromadzonego w sprawie jasnego i czytelnego materiału dowodowego, w sprawie nie istnieje potrzeba przeprowadzenia na nowo postępowania dowodowego, zaś wskazany przez sąd II instancji zakres sprawy konieczny do ponownego wyjaśnienia, mógł zostać wyjaśniony poprzez logiczną analizę stanu faktycznego sprawy oraz zastosowanie odpowiednich przepisów prawa materialnego i procesowego, w sprawie zaś, wbrew twierdzeniom wyroku sądu II instancji, nie doszło do naruszenia jakichkolwiek zasad postępowania dowodowego, w szczególności zaś nie doszło do wadliwego zastosowania zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego, gdyż ocena dowodów zaprezentowana przez sąd I instancji została jednoznacznie omówiona z wyjaśnieniem, jakim dowodom dano wiarę, jakie zaś poddano w wątpliwość”.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

W odpowiedzi na skargę, prokurator wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w toku postępowania skargowego jest istotnie ograniczony. Uprawnienia tego organu ograniczają się bowiem wyłącznie do badania, czy kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego nie został dotknięty uchybieniem stanowiącym bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 k.p.k., a nadto, czy nie został wydany mimo braku ustawowych podstaw do jego wydania określonych w art. 437 § 2 k.p.k. W toku prowadzenia tych analiz Sąd Najwyższy nie może jednak samodzielnie oceniać zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i badać, czy zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona czynu zabronionego, a w konsekwencji na tej podstawie oceniać słuszności zaskarżonego orzeczenia. Te kwestie należą bowiem do kompetencji sądów powszechnych. Poza zakresem kontroli Sądu Najwyższego w postępowaniu skargowym pozostaje zatem prawidłowość stanowiska sądu odwoławczego co do istoty sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 r., V KS 15/18). Już z tych względów, podniesiony w skardze zarzut zmierzający do wykazania, że dokonana przez organ *ad quem* ocena materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia były nietrafne, nie mógł okazać się skuteczny.

Co jednak najistotniejsze, z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wyraźnie wynika, że przyczyną wydania wyroku kasatoryjnego było przekonanie Sądu Okręgowego, że powodem wydania przez sąd pierwszej instancji wyroku uniewinniającego była wadliwa ocena materiału dowodowego i błędne zastosowanie reguły *in dubio pro reo*. Organ *ad quem* wskazał stanowczo, że z dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym zwłaszcza zignorowanych przez sąd *meriti* zeznań świadków wynika, że oskarżony stosował niezgodny z prawem sposób łowienia ryb.

Wywody zawarte w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego, powiązane z faktem, że jako przyczynę uchylenia wyroku wskazano przepis art. 454 § 1 k.p.k.,

jednoznacznie wskazują, że w ocenie instancji *ad quem*, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uniewinnienie oskarżonego było błędne, a w sprawie należało wydać wyrok skazujący.

Powyższy wywód prowadzi do konkluzji, że – mając na uwadze jednoznaczną treść art. 437 § 2 k.p.k. – brak było podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku w postępowaniu skargowym, w którym – co jeszcze raz na koniec przypomnieć wypada – Sąd Najwyższy nie może badać prawidłowości stanowiska sądu odwoławczego co do istoty sprawy.

Kierując się przywołaną argumentacją, Sąd Najwyższy oddalił skargę, obciążając ponadto oskarżonego kosztami sądowymi zainicjowanego nią postępowania.

[SOP]

[ms]